

1438 liqui se pro hostibus, quia nulla sibi fides haberetur, judicatos crederent: molituros eos res novas, ac palam in adversæ factionis invidiam omnia ausuros. Valuit viri auctoritas: atque ita, eo volente, comparatum est, ut Veneti magistratus qui in urbe erant, portarum custodiam haberent: Martinengios ad hæc & Advocaros, principes factionum, nova affinitate junxit. In quo negotio Paridem Ludronium castella in Brixianis montibus habentem Petro Advocaro, cum quo maximas exercuerat inimicitias, per Leonardum Martinengium magno Reipublicæ commodo reconciliavit. Constituit Picininus lacu Benaco & Mincio amne Melitanas copias omni Veneto præsidio excludere: quibus fame domitis (constabat enim non esse unde alii possent, nisi ex urbe commeatus mitterentur) non dubium erat, quin de Veneto actum esset imperio. Eo itaque consilio bifariam movit. Gonzaga & Lodovicus Vermius in Veronensem agrum eruperunt, Vallegioque cum ponte qui fluvio incubat, pene prius proditione recepto, quam venisse dicerentur, quicquid intra Athesim & Mincium locorum est, paucis diebus occuparunt. Subita Vallegii amissio effecit, ut Joannes Malavolta, qui trecentos equites ex Brixia Veronam ducebat, imprudens circa pontem in hostes præcipitatus, toto sit equitatu exutus. Redegit & omnes Benaci accolæ, qui ad Veronensem agrum attinent, in suam potestatem Mantuanus Princeps, Piscariam ad Mincii caput, & Lunatum in montibus, quod prius possederat. Est Benacus (ut de eo pauca dicam) amœnissimus Italiæ lacus, omnino longior, quam latus. Longitudo illa ab occasu brumali ad aquilonem triginta circiter millia passuum excurrrens: quantum illi Mincius ad meridiem aufert, tantum Sarca fluvius & Ponalis a borea & septentrione reponunt. Ipsius aqua ita perspicua, ut si non omnino medium naviges (ubi constat immensæ esse altitudinis) ima fere stagna perspicere liceat. Sed vix tam amœnus est, dum nullo
agi.

Benaci lacus descriptio.